

Fattigdom og forbrydelse

Er fattigdom en forbrydelse? Ja, fattigdom er en forbrydelse. Eller rettere sagt, så længe staten er i stand til at forsvare uligheden er det en forbrydelse at forsøge at afhjælpe sin egen fattigdom. Det kan ikke være andet, for hvis det ikke længere blev straffet, ville samfundet kollapse. Så ville de fattige simpelthen tage hvad de behøver dér hvor det findes, og det findes til overflod hos de rige. Staten er til for at beskytte de privilegerede mod dem de udnytter. Den fastslår hvem som har ret og hvem som har uret, og danner love som bolværk mod anarkiets storslåede lighed, hvor hvem som helst blot kan tage, hvad de vil. Forbryder er du kun i forhold til loven og moralen. Går staten – moralens opretholder – under, da går forbryderen samme vej. Så længe der er ulighed vil de fattige forsøge at udligne denne ulighed, hvad enten det er ulovligt eller ej, og hvem kan sige, at de ikke burde gøre det? Det handler alene om magt, ikke om ret. De rige holder på deres ejendom og

tryghed, og det burde ikke overraske nogen – vi bebrejder dem det ikke, og beder dem ikke om at give os noget. Når de er så kæphøje at de kriminaliserer fattigdommen selv, er det alene vores fejl, fordi vi endnu ikke har besluttet os for at kværke dem og ekspropriere deres ejendom.

I forbindelse med al den seneste tids snak om udenlandske tiggere og »utryghedsskabende lejre«, er det fristende at gå med på venstrefløjens insisteren, at fattigdom er et socialt problem; et problem som bør helbredes og ikke straffes. Men i denne form er helbredelsen ikke anderledes end straffen. Begge søger de at bevare samfundet; den ene ved at undertrykke fattigdommen, den anden ved at afhjælpe den. Det som forener de to perspektiver er lovligheden. Staten skal stå som formidler af goderne og udmåle straffen for uretmæssigheder. Forbryder er enhver som gennem egen kraft forsøger at omfordele lidt af verdens rigdom.

Et andet vigtigt aspekt i sagen om udenlandske tiggere, er selvfølgelig den mulighed den giver for endnu en gang at forstærke opdelingen mellem »danskere« og de andre, de udefra-kommende – de uretmæssige. På samfundets bund opfordres alle til at forbinde sig til nationens sag frem for til deres ulykkesfællers, mens de progressive ejere boltrer sig i en kapitalistisk internationalisme, hvor grænser blot er en del af spillet, og til og med en forretningsmulighed. Kun de mest reaktionære elementer blandt herskerne drømmer stadig om nationer og grænser. Blandt samfundets arbejdende og arbejdsløse masser, blandt os som intet har at vinde på disse drømme, er de så meget desto mere udbredte.

Politikernes udsagn om sagen har ikke ladet noget tilbage at ønske. Fra bøder over fængsel og til krav om umiddelbar udvisning, og med en karakterisering af »romaer« som ingen sætter spørgsmålstegn ved, har raseriet fra høj til lav været så godt som grænseløst. I raseriet mod dem som er lavere i hierarkiet renser hele samfundet sig for sin skyld og magtesløshed. Uden sine udstødte syndebugke er samfundet hjælpeløst, og bliver de væk, må det hurtigt opfinde nogle nye. Derfor er det i forbindelse med den nye hastelov om tiggeri – som indebærer to ugers ubetinget fængsel for at tigge på bestemte pladser (togstationer, indkøbscentre, etc.) – ikke andet end hykleri når politikerne bag loven beklager, at den rammer danske så vel som udenlandske tiggere. Denne opportunistiske medfølelse er selvfølgelig rent spil for galleriet, og har ingen konsekvenser for den førte politik. De »danske« hjemløse forbliver et kort i ærmet, som kan spilles hvis der i forbindelse med nye lovstramninger savnes udefrakommende syndebugke. Der skal ikke regnes med nogen nåde fra

samfundets side, hvis det bliver deres tur til at spille den rolle.

Den gode borger er det bedste værn mod statens opløsning, og den gode borger er netop den som viderefører statens moralske værdier. Lovlydige arbejdere er de værste i denne henseende. De er de første til at trampe på dem som er lavere i hierarkiet. De har glemt at kampen for de vilkår som de i dag arbejder under, er resultatet af en lang kamp som ofte forbrød sig mod, hvad samfundet anså for at være retmæssigt. Ved fagforeningernes og socialdemokratiets triumf har de forbundet sig til det nationale frem for det internationale, til sine herskere frem for til sine lidelsesfæller, og til det lovlige frem for det forbryderiske, dvs. det som bryder med samfundsordenen. Dagens ærlige arbejder er en papegøje som ordret gentager hvad politikerne udbasunerer i medierne; »utryghedsskabende tiggeri«, etc., og afskyr den kriminelt fattige, mens forbilledet er de legitime røvere som fylder kontorene hos fagforeninger og politiske partier. Hvad angår al snak om utryghed, så må vi blot endnu engang konstatere, at et ords betydelse kan forvanskes til det ukendelige. Hvem kan gøre krav på at være utryg? Den som fra nat til nat må se sig om efter et sted at sove, som kan se sine få ejendele blive ødelagt eller stjålet af politiet, og som kan kastes i fængsel eller til og med ud af landet, eller den som fra sit stabile og regelmæssige liv må ærge sig over at se fattigdommen i sin nærhed?

Oprøret mod det bestående samfund er en uendelig række af forbrydelser mod alt hvad der er helligt og lovligt. I forbrydelsen hævder det oprørske individ sig overfor det hykleriske og rådne samfund. Strammes loven, da findes der også en mulighed for at udvide oprøret mod lovens og moralens verden. ♦ *orkan*

Portræt af en ganske almindelig politiker

Morten Messerschmidt gjorde det klart for alle og enhver i begyndelsen af juni, at han maser sig tilbage, ind på den politiske scene – fortsat som en del af vinderholdet, det racistiske DF. Denne kendsgerning berettigede DR om med en artikel, og her fik Messerschmidt mulighed for selv at tilkendegive, hvordan *schmidtstormen* imod ham havde haft en så negativ indvirkning, at han måtte tage sygeorlov. Messerschmidt blev ellers snuppet i, hvad måtte synes helt normalt for de fleste af os: han passede blot sit fedt betalte job som (levebrøds)politiker via den sædvanlige rutine bestående af løgne, manipulation, benægtelser og grådighed.

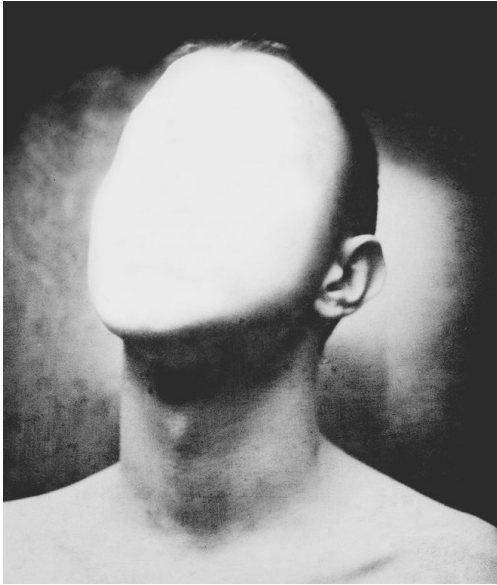
Det kommer aldrig som en overraskelse, hvor øretæveindbydende enhver politiker er, men det gør det ikke mindre morsomt, når dennes hykleri og ækelhed bliver synliggjort – og så af politikeren selv! Messerschmidt udtrykte sig således: »Jeg havde overvejelser, om jeg skulle stoppe helt i politik. Men når der er så mange mennesker, der har stemt på en, ville det være forkert, at en sag, der indtil videre kun er beskyldninger, skulle stå i vejen for, at jeg fører politik.« Han bruger den såkaldte demokratiske pligt som baggrund for sin fortsatte politiske karriere. Et antal frihedsfjendske (og forvildede?) mennesker har peget på ham som deres personlige undertrykker, og derfor er det jo imod deres interesser, hvis han ikke gør sin pligt og repræsenterer disse, samtidig med at

han af staten modtager et *carte blanche* til at undertrykke alle på sin vej med sin modbydelige, politiske eksistens.

Længere nede i artiklen erklærer Messerschmidt: »Det er mit ansvar, hvad der er foregået i Meld [højreorienteret politisk alliance i EU, *red.*]. Der er begået fejl, det er jeg enormt ked af. Det har ikke været min intention. Men det er vigtig[t], når man taler om svindel og misbrug af midler, at huske på, at det her er politiske aktiviteter, og ikke kriminalitet.«

Idioten fortsætter her, til vor alles glæde, med at slå fast, hvordan der synes at være afgørende forskel på »politiske aktiviteter« og »kriminalitet«. Det er lattervækkende tiltrængt at høre en af vor repræsentantspader udtrykke, hvordan der i bund og grund ikke findes politisk motiveret kriminalitet – det må være enten eller! Skide være med det faktum, at han så angsten knager udelukkende udtrykker sig således for at undgå kriminalisering, og skide være med at vi aldrig nogensinde bør tage noget som helst til efterretning, hvad sådan en forbandet pestilens måtte melde ud. Loven f.eks. er guld for de magtfulde, det ved vi, det ved han, og det må aldrig glemmes i kampen for dens afskaffelse, skønt det på basis af hans udtalelser lyder som om, han ængsteligt kryber for den. Skulle det mod alle odds ende med, at han 'nedværdiges' til at omgås os andre, så ville naturen måske gå sin gang og gøre en ende på hans selvpåførte og udøvede lidelser.

Messerschmidt er et eksempel på enhver politiker. Det kan og bør ikke komme bag på nogen, at de opfører sig på denne måde. Det betyder også, at man skal tage dem, politikerne, for hvad de er, og ikke en skid andet. Messerschmidt er som eksempel (endnu) et skræmt lorteindivid, der brændende ønsker at få afstemt sin magtliderlighed og grådighed gennem et politisk erhverv. Selv hans vej tilbage på podiet er så klamt strikket sammen, som vi kun kunne forvente det: han tager ansvaret for de fejl, der er begået, hvilket pludselig får ham til at fremstå som en slags helt, der tager én for holdet. Han erkender det, der er allermindest strafbart, eller måske ikke strafbart overhovedet, men bare det at han erkender et eller andet indgyder troværdighed og integritet. Han afviser, at det var hans intention, hvilket juridisk set er relevant, men i praksis komplet ligegyldigt, idet intention fastsættes af dommeren og anklageren, og ikke den anklagede. Dette tiltag kan dog hjælpe i forhold til den offentlige opinion. Han udtrykker, at han ikke kan udelukke flere EU-relaterede skandaler og spiller i den forbindelse *fake news*-kortet, der er en strategi med vind i sejlene i disse tider: »Med den kreativitet, som pressen anvendte [...], kan man ikke være sikker på noget som helst.« Her skal vi tænke, at med alle de løgne, vi konstant bombarderes med i alle de forskellige medier, så hvorfor ikke også løgne mod Morten Messerschmidt? Det kunne da godt være?

At Messerschmidt er en forbandet og udnyttende svindler, og smilende havde udeladt denne tilbøjelighed på valgplakaten, dengang han som alle andre politikere lovede guld og grønne skove, og efterfølgende gav alle naive og såkaldte demokratiske vælgere en stor fed fuckfinger, lader til at passe godt ind i det autoritære, elitepolitiske pisse-system. Med en af verdens højeste stemmeprocenter, lader mange stemmeberettigede i Danmark endda til gang på gang at hylde en sådan adfærd. Men hvis dette ikke er tilfældet, folkens, så læg den fucking stemmeseddel på hylden, og det kan ikke gå hurtigt nok!

Politikeren skal eksponeres for det, politikeren er, og når vedkommende – som f.eks. Messerschmidt – tager aktiv del i denne eksponering, siger vi sgu ikke nej tak. På den måde kan vi også ►

Fortsættes på side 3.

Den kvælende moral

Det er med meget stor sikkerhed at jeg antager at du, kære læser, har hørt udtrykket »vold avler vold« flere gange igennem dit liv, måske fra dine forældre da du var lille, måske fra andre steder – men i sidste ende, er det højst sandsynligt blevet en grundsten for dit verdenssyn: hvis vi skal kunne agere sammen som mennesker, så må vi ikke begå vold mod hinanden. Meget langt hen ad vejen er vi enige, du og jeg, men der kommer et punkt hvor vi er nødt til at skilles, og erklære os uenige.

Sidste januar sprang der er en debat op, som kom på hele verdens læber: Er det i orden at slå nazister? Denne debat opstod efter den amerikanske nynazist Richard Spencer fik en knytstående serveret på direkte TV, en video som efterhånden er blevet spredt vidt og bredt. Stort set alle undtagen de venstreradikale sprang som trolde frem af deres æsker og sang i kor: »vold avler vold!«, som om det i sig selv var nådestødet som satte hele den debat på plads. Mens de venstreradikale frydede sig over at se Richard Spencer blive klasket én over kæben – og naturligvis lavede utallige memes ud af videoen – så findes der dog her en dybere, mere samfundsomvæltende debat, som kræver nærmere inspektion.

Personligt, når jeg hører nogen sige »vold avler vold« til mig, føler jeg mig sjældent stødt på nogen anden måde end hvis en kristen sagde til mig at mine handlinger ville sende mig i helvede, eller hvis en hippie påstod at de ville forurene min aura. Denne klamren til oldgamle floskler – »vold avler vold«, »det er forkert at stjæle«, »du må ikke lyve«, etc. – er i mine øjne blevet til en religion for mange mennesker i dag, oftest dem som ligger i midten af det politiske spektrum (men der er nu også mange venstreradikale som end ikke har kunnet ryste dem af sig). Disse konstateringer er blevet et *default* for mange, når man debatterer f.eks. om man må slå nazister, uden overhovedet at bare forsøge at se nogen nuancer i situationen – disse konstateringer er altså blevet absolutte, altomfattende, og endelige. Så snart de er ytret, er debatten overstået.

Men hvad mener jeg med nuance? Kort og godt, så mener jeg at man bør lægge de absolutte konstateringer fra sig, og i stedet agere ud fra hvad du mener vil lede til et bedre samfund for os alle. Forstil dig følgende scenarie: det er mørkt, du bevæger dig hen ad en ensom gade, og ser en person blive overfaldet ikke så langt fra dig. Vedkommende råber efter hjælp, og nu tænker du sikkert at du bør redde vedkommende fra at blive overfaldet – men avler vold ikke vold? Hvis du mente dette ærligt, så ville du forsøge at standse bøllen ved at tale ham eller hende fra at overfalde offeret, men inderst inde ved du nok godt at det er nået til et punkt hvor din tale ikke kan gøre nogen forskel; næ, du kunne rent faktisk ende med selv at komme i problemer. Hvis du er fornuftig, bruger du naturligvis vold til at holde offeret fra at blive overfaldet. Altså har din vold sikret en generel formindskelse i vold – det vil sige, den vold der kunne have forekommet er blevet standset, fordi du valgte at bruge vold. Og er det ikke i direkte modsætning af den oldgamle sang »vold avler vold« ?

Det præcis samme kan siges om at slå

nazister. Richard Spencers eksempel er måske et dårligt et, fordi det enkelte slag mod ham nok ikke gjorde den store forskel, men hvis man snakker om større bevægelser, som f.eks. de antifascistiske bevægelser som voldeligt holder nazister fra at marchere på gaden, så er det en næsten direkte sammenligning. Nazisters vold kan være lige så personlig som ovennævnte eksempel med voldsmanden, men i dens værste og mest apokalyptiske udformning, er volden strukturel; den er lovliggjort, den er samfundsomspændende, og den er langt, langt mere dødbringende. Enhver som kender til Europas historie, især omkring 1939-45, vil nok ikke betvivle denne konstatering. Altså er antifascistisk vold mod nazister et langsigtet projekt som søger at forhindre en langt større og langt blodigere udfoldelse af vold, ved at voldeligt sparke nazister ud af deres – og vores – samfund; en platformsbenægtelse.

Om disse aktioner har været effektive i at platformsbenægte nazisterne, er et spørgsmål man skal stille de individuelle aktioner – nogle har været mere effektive end andre. Det er netop effekten af disse aktioner vi bør diskutere, evaluere, og revidere, frem for at erklære aktionen som helhed moralsk forkastelig. For er det forkert at begå vold? I grove træk, ja. Men kan det være med til at undgå yderligere vold? Uden tvivl.

Vold er naturligvis ikke det eneste moralske problem som man som venstreradikal ofte støder ind i. Hvad med sådan noget som at stjæle? Der er nogle der vil mene at det at besætte et hus for at give hjemløse husly er at stjæle – og ja, hvis man er tilhænger af sådan noget som privat ejendomsret, så er det vel at stjæle. Det samme kan siges om en sulten person med tomme lommer som vælger at stjæle noget mad fra et supermarked. Er det moralsk forkasteligt? Ja, hvis man mener at det at stjæle er forkert, punktum. Men at kalde det moralsk forkasteligt bare fordi det kvalificerer som at stjæle, er at opgive enhver form for nuanceret analyse af situationen, og bare gylpe den gamle remse som dine forældre har lært dig op: »det er forkert at stjæle.« Det dræber enhver form for fremskridt i vores forståelse af hvad der er moralsk og umoralsk, og fremstiller dig kun som doven og ude af stand til at tage en egentlig politisk position. Det er centristens og den moderates *go-to* diskussionsdræber, så snart de bliver udfordret med noget mere fundamentalt. Trist og ironisk, når det ellers er dem som så tit taler om hvor vigtigt det er at vi lytter til hinanden; ytringsfrihed og alt det der.

Men kære centrist, der er en ting du glemmer. Hvis du virkelig mente at vold og tyveri var moralsk forkasteligt, så ville du være anarkist sammen med resten af os. Hvad du ikke lægger mærke til, er at alle dine stålstærke idealer om morale pludselig forvandles til gummi når det er staten som udøver disse moralske forkasteligheder. Lad os endelig tage det ovennævnte eksempel med det besatte hus igen: i kraft af at besætterne gør noget som ikke er tilladt ifølge loven, så tager det ikke lang tid før staten gerne sender sit politi ind for voldeligt at sparke både besætterne og de hjemløse ud af det besatte hus. Det er vel i allerhøjeste grad at bruge vold til at påtvinge folk statens egne politiske

meninger, men den glade centrist vender gerne et blindt øje til, for det er jo legitimeret. Ja, 'legitimeret' er så sandelig nøgleordet her. Så snart det står i en lovparagraf, så er alt tilladt og accepteret.

I kraft af at centristen og den moderate vender et blindt øje til statens vold, tyveri, og løgne, men ivrigt indgår i en heksejagt mod deres medmenneskers brug af samme, er den moralske borger blevet statens bedste allierede. Du, kære moralske menneske, har forvandlet dig selv til en del af statens glemte og gennemsigtige politikorps: moral-politiet. Du tænker ikke på nuance og kontekst, men følger moralens love præcis som enhver anden officer ville følge statens nedskrevne love: tankeløst, men ivrigt. Selvom du uden tvivl mener, at du er et tolerant og godt menneske, er din klamren til moral i sig selv en form for intolerance; måske endda den mest reaktionære og lammende af slagsen. Så længe du bygger dit verdenssyn og dine handlinger på hvad der er ’moralisk korrekt’, frem for hvad der vil skabe en bedre verden for os alle, vil du for evigt opretholde en verden af undertrykkelse, uretfærdighed, og ulighed.

Hvad med sådan noget som krig? At blive vred over at Richard Spencer fik en knytstående hen over kæben, men at trække på skuldrene når civile bliver bombet i stykker i Mellemøsten, må da være den allerhøjeste grad af virkelighedsfornægtelse. Tyveri laver staten jo også masser af, når den stjæler olie fra de områder som den nu hærger med bomber. Men sagen, som jeg personligt ser den, er ret ligetil: det er blot fordi at det kære moderate menneske befinder sig et lunt og dejligt sted i den kapitalistiske sfære, og ikke finder nogen personlig grund til at rykke sig ud af sit magelige sæde og tage egentlig stilling til nogen af de reelle uhyrligheder der foregår ude i verden – det er jo så fjernt, så gigantisk, så hvordan i alverden skal man overhovedet begynde at angribe det? Næ, så er det nemmere at gribe de lavthængende frugter, og skrive et Facebook opslag om de fandens autonome som har smadret vinduerne i endnu en bank – også selvom selv samme bank har investeret i olierør i Dakota som risikere at forurene vandet for utallige mennesker.

Så hvad er det, helt konkret, som adskiller det moralske menneske fra os anarkister? Kort sagt, er det vores vej til forandring. Det moralske menneske ser forandring i den morale som det har lært siden barnsben: hvis vi blot alle bliver enige om ikke at stjæle, ikke at begå vold, og ikke at lyve, så er utopien opnået. Anarkisten, til gengæld, ser sin utopi foran sig, og skaber den allerede i dag – anarkisten venter ikke på at moralen bygger vejen til en bedre verden; anarkisten bygger den med sin egne hænder, her og nu. Hvis der er tusindvis af hjemløse mennesker og tusindvis af menneskeløse hjem, så forener anarkisten de to; hvis der er mennesker som sulter på gaden og supermarkeder som hellere vil smide deres mad ud end give til de sultne, så tager anarkisten uden at spørge om lov; hvis anarkisten ser for sig en verden fri

for nazister, så gør anarkisten præcis hvad der skal til for at skabe den verden, om det så er med knyttede næver og maskering, og han/hun gør det *i dag!* Anarkisten ser problemet, river det op ved roden, og venter ikke på tilladelse fra gud, stat, eller moral – det moralske menneske, til gengæld, håber på at problemet går sin vej, hvis bare vi opfører os pænt.

Hvad vi som anarkister som oftest har anerkendt, er at staten har et monopol ikke blot på vold, men på moral som helhed. Staten besidder magten til at begå stort set alle former for umoralske handlinger – alt fra massemord til tortur til tyveri – uden revselse, mens vi, de menige mennesker, er påtvunget lænker som holder os lydige, rolige, og medgørlige. Denne moral holder os fra at opnå egentligt revolutionært potentiale, fordi vi bilder os selv ind at vi skal følge nogle opfundne og imaginære retningslinjer, og derfor ikke vover at bevæge os ind i farligere territorium – men lad mig sige dig dette, kære ven, det er i dette territorium, at reel og vedvarende forandring findes. Min opfordring kan ikke gøres mere klar: frigør dig! Frigør dig fra de dogmer om moral som efterhånden er blevet intet mindre religiøse end alle andre religioner, med staten som dens kirke. Fokuser ikke på hvad der er ’moralisk korrekt’, men på hvilken verden du ønsker at skabe: hvis det påtvinges af dig at spytte på ytringsfriheden for at undgå at nazister tager magten igen, så spyt løs! De moralske mennesker vil muligvis se ned på dig for at træde på deres moralreligion, men det er højst sandsynligt kun fordi de personligt ikke ville lide særligt meget under et nazi-regime; eller, i hvert fald tror de ikke de ville, fordi de nok lider af en eller anden form for historisk amnesi.

Hvad der er ’rigtigt’ og hvad der er ’forkert’ skal ikke bestemmes af disse oldgamle og oversimplificerede remser, men af hvad du ved vil resultere i et bedre samfund i sidste ende – for »vold avler vold«, »det er forkert at stjæle«, og »du må ikke lyve« har desværre kun resulteret i statens monopol på disse selvsamme ting. Disse remser er uddaterede – hvis de nogensinde har været andet – og fortjener intet andet end en plads i samfundets glemmebog.

Frigør dig. ♦

Vaskebjørn

København. 1. marts sagen.

Den 13. juni fik fire af de fem varetægtsfængslede forlænget sin fængsling med fjorten dage, mens en af dem blev løsladt på grund af sin unge alder. I løbet af ugen blev endnu en anholdt og varetægtsfængslet. Den løsladte af 13. juni blev varetægts-fængslet igen efter et par dage.

Politiet har også afhørt andre

angående sagen. Udover sigtelser for at kaste ting efter politiet og bygge barrikader, er der er kommet erstatningskrav for smadrede ruder hos Danske Bank og Arbejdernes Lands-bank, samt for graffiti. Beløbene ligger mellem 17.495 og 105.000 kr. D. 27 juni fik fire af de fængs-

lede igen forlænget sin

fængsling, to af dem med to uger, de to andre indtil august hvor de skal stilles for retten. Vi må ikke glemme at det stadig er vigtigt at vise solidaritet med dem alle. Seneste nyt inden Orkanen gik til trykken: fire af de fængslede er blevet løsladt indtil retssagens begyndelse. *ouk*

Tyskland, Aachen, 7. juni. I en retssag rettet lige så meget imod anarkistiske ideer, som imod forbrydelsen de var anklaget for, er en kammerat blevet idømt 7½ års fængsel for et røveri begået mod PaxBank (ejet af den katolske kirke) i 2014 i den tyske by Aachen. En anden kammerat blev frikendt. Under sagens gang

lagde anklagemyndigheden ofte vægt på de anklagedes forbindelse til anarkistiske kredse. Solidariteten med de anklagede er blevet vist på mange måder: Bl.a. ved vilde demonstrationer, ildspåsættelser, vejblokader, bannere og spredning af information. *oir* Læs mere her: solidariteit.noblogs.org

Veganarkisme nu!

Jeg færdes dagligt omkring de mennesker jeg grundlæggende har mest tilfælles med i denne verden, anarkisterne. Folk, som mig selv, der bruger de fleste af deres vågne timer på at rette skarp kritik mod, og brændende ønsker en total opløsning af, bl.a. hierarkier, magtstrukturer, og unødvendig vold og drab på individer.

På trods af dette, finder jeg ofte mig selv i mere eller mindre ophedet diskussion med mange af mine kammerater, om hvorvidt det er okay, at undertrykke ikke-menneskelige dyr.

Brian Dominick skrev i 1997 et essay ved navn *Animal liberation and social revolution*, og formulerede i den forbindelse begrebet »veganarchism«.

Jeg var anarkist inden jeg blev veganer, og i dag kan jeg umuligt være det ene uden det andet, for som Dominick skriver i sit essay: »Jeg er veganer fordi jeg har medfølelse med dyrene; jeg ser dem som individer med værdi ikke ulig mennesker. Jeg er anarkist fordi jeg har den samme medfølelse med mennesker, og fordi jeg nægter at stille mig tilfreds med kompromissøgende perspektiver, halvhjertede strategier og forræderi mod målene. Som radikal, er min tilgang til dyre- og menneskefrigørelse uden kompromis: total frihed til alle, ellers.«

Antropocentrisme er en af årsagerne til, at de fleste mennesker mener, at undertrykkelsen mod dyr er acceptabel. Det er et syn på os selv og verden omkring os, som hænger sammen med kapitalismen, den ene kan ikke eksistere uden den anden. Dette menneske-centrede syn refererer til at mennesket (jordens hersker?) er mere værd end andre dyr og natur; sidstnævnte har kun

værdi så længe de kan udnyttes og profiteres på af det kapitalistiske system, og menneskerne der opretholder og forstærker det. Andre dyr og natur bliver instrumenter uden deres egen iboende værdi, og bliver gjort til noget som er adskilt fra os. Men vi er ikke adskilt fra naturen – vi er en del af den, og på mange måder er vi ikke forskellige fra andre dyr.

I en selvforstærkende kombination af undertrykkelse, ligegyldighed og grådighed er det animalske landbrug f.eks. den ledende årsag til artsudryddelse, døde havområder (såkaldte *ocean dead zones*), vandforurening og habitatødelæggelse. Når skovene bliver fældet, primært for at kunne dyrke sojabønner til fodring af landbrugsdyr og gøre plads til kvægopdræt, så rammer det i første omgang de dyr som bor i skovene, dernæst de mennesker som lever af, i og omkring disse skove (iflg. WWF ca. 1.6 milliarder mennesker). For slet ikke at tale om klimapåvirkningen, hvor skovfældning anslås at være årsag til omkring 15% af udledningen af drivhusgasser. Skovfældning er bare ét eksempel på, hvordan antropocentrisme, kapitalismens menneskebaserede undertrykkelse og ødelæggelsen af naturen hænger uløseligt sammen med undertrykkelsen af mennesker.

Så når vi distancerer os selv fra andre dyr og naturen, distancerer vi os samtidig fra os selv.

Sandheden er, at de fleste mennesker overhovedet ikke har overvejet om det egentlig er i orden at yde vold mod andre individer (de andre dyr), for smagens, tøjets, sofaens, underholdningens eller shampooens skyld. Ligesom alle andre former for undertrykkelse, f.eks. racisme, sexism, heterosexisme osv., så er speciesisme (artsdiskrimination) også en tillært

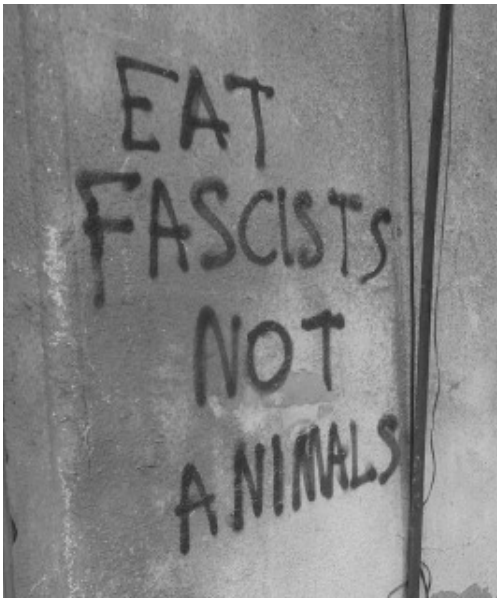
undertrykkellesform, som først skal udfordres af et mindretal, førend den kan kæmpes imod af majoriteten (dermed ikke sagt, at det endnu er tilfældet med andre former for undertrykkelse, men disse er almindeligvis kendt af folk). Vi bliver hverken født som speciesister eller sexister osv., det er alt sammen noget vi bliver fodret med igennem vores kultur, som normaliserer undertrykkelse. Og hvad enten vi snakker om patriarkatet eller dyreudnyttelsesindustrierne, så er det i kapitalismens interesse, at det etablerede forbliver som det er.

En bygning har fucking flere rettigheder end en ko! Så når jeg hører mine kammerater råbe op om, hvor meget vi foragter ejendomsretten, at ejendom er tyveri, hvordan kan man så ikke, som et fucking minimum, stoppe med at give støtte til nogle af de største kapitalister der profiterer allermest på at gøre individers liv til en ting uden værdi i sig selv!?

Mennesket har som bekendt aldrig skyet nogen midler for at opnå profit og magt, koste hvad det vil i form af liv.

At mange anarkister ikke har taget det naturlige skridt væk fra endnu en massiv form for undertrykkelse, magthierarki, og voldspsykopati, selv når de blevet konfronteret med deres inkompekvens i forhold til deres ellers så smukke værdier, det har jeg utrolig svært ved at begribe!

I mine fantasier om den utopiske, anarkistiske verden, er jeg pacifist. Det er jeg absolut ikke i denne statscentrerede, kapitalistiske og autoritetsunderkastede verden. Jeg forsvare mig på alle tænkelige måder imod mine undertrykkere. Det er den eneste form for vold jeg kan forsvare – for den er nødvendig! Men den undertrykkelse der finder sted i

dyreudnyttelsesindustrierne er, uden undtagelse, fuldstændig unødvendig. Vi har ikke brug for noget som helst fra ikke-menneskelige dyr for at kunne overleve. Alene af den grund – én blandt utallige – er det etisk forkasteligt at støtte op om volden. Tilintetgør vi dyreindustrierne udelukkende ved at skifte læderbæltet ud med stof, og kødpølsen ud med tofu? Nej, selvfølgelig ikke, men som så mange andre etiske standpunkter og valg vi tager i vores hverdag, for at vise hvad vi står for, for at leve i overensstemmelse med vores værdier, så er et fravalg af disse såkaldte produkter endnu en markant måde at give fingeren til kapitalismen. Og forhåbentlig kan vi så, ikke i kraft af, men ved hjælp af dette standpunkt finde nye måder at smadre hele systemet på.

Så, kære kammerater, stop volden mod de uskyldige og ret kniven mod dem der udnytter og undertrykker os alle!

Ingen er frie, før alle er frie! ♦ Lone Wolf

»Hvis det er en forbrydelse at kæmpe for frihed, så er uskyldig det værste man kan være.«

Belgien er tolv kammerater anklaget for terrorisme i en sag om en lang række angreb mod autoriteternes verden.

Historien startede i slutningen af 2008 da den belgiske statsanklager påbegyndte en undersøgelse rettet imod anarkister og antiautoritære. I 2010 blev sagen klassificeret som en terrorismesag. I 2013 blev der udført en række husransagninger, og det var først da, at sagen kom til offentlighedens kendskab. Endvidere har politiet i løbet af undersøgelsen anvendt telefon- og rumaflytning, hemmelige husransagninger, forsøg på infiltration, videoovervågning i og uden for folks hjem, samt skygget de mistænkte.

Undersøgelsen blev afsluttet i 2014. Sagen er forelagt dommerne, og de skal netop nu beslutte om retssagen skal indledes, og i så fald med hvilke sigtelser. Da bladet gik til trykken var der endnu ingen nyheder om dommernes beslutning.

Kammeraterne er anklaget for blandt andet medlemskab i en terrororganisation, at være ledere for denne organisation, for et angreb på en politistation, samt ulovlige demonstrationer, ildspåsættelser, hærværk, butikstyverier,

opfordring til at begå terror og angreb på politiet... Anklagerne er rettet imod specifikke kammerater, og hver enkelt af dem er ikke sigtet for alle de beskrevne hændelser.

Under anklagemyndighedens forberedelse af sagen udviklede den hypotesen om en »anarkistisk terrorgruppe« som især var aktiv i Brussele. De anklagede skal ifølge anklageren have »deltaget i« og »fremmet« denne gruppes aktiviteter.

Når staten sætter lighedstegn mellem oprør og terrorisme, betyder det ikke at vi er nødt til at gøre det samme, men vi skal ikke lade os skræmme af hvilke begreber anklagerne anvender, eller tro at vi er nødt til at tage afstand til kammeraterne på grundlag af statens definitioner. Hvad enten de bliver dømt for terrorisme eller ej, så solidariserer vi os med kammeraterne og de handlinger de bliver anklaget for. De virkelige terrorister er kapitalisterne som udnytter os og staten som beskytter dem, samt alle de reaktionære kræfter som drømmer om at erstatte det nuværende herredømme med sin egen version af det hierarkiske helvede vi lever i.

International solidaritet mellem rebeller er oprørets hjerteslag, og derfor bringer vi følgende uddrag af en tekst om sagen skrevet af *La lime*, en solidaritetsfond i Brusseles:

»Opfindelsen af en terrorgruppe som skulle være ansvarlig for alle disse handlinger (om så bare ved at ’have

muliggjort dem’) giver mulighed for nogle fantastiske fordrejninger som understøtter anklagerne: et bibliotek bliver til et rekrutteringssted; diskussioner bliver til hemmelige møder; tekster og tidsskrifter som fremmer anarkistiske ideer bliver til manualer for urban guerillakrig; demonstrationer og møder bliver til opfordringer til terrorisme; affinitet mellem personer som kæmper sammen, og den selvorganisering det leder til, bliver til ’en organiseret terrorgruppe’. Opfindelsen af en ’anarkistisk terrorgruppe’ er tydeligvis statens klodsede forsøg på at reducere antiautoritær og revolutionær undergravende virksomhed til én ’organiseret gruppes’ værk. Ved at forsøge at spærre en håndfuld besværlige anarkister inde, ønsker staten at afskrække uforsonlige rebeller fra at gribe til direkte aktion imod det som undertrykker og udnytter dem; imod det som ønsker at kvæle de drømme, muligheder, refleksioner og den kritik som rejser sig imod autoriteternes verden.

Det som er stillet for retten, er således en hel konstellation af kampe, oprør, ideer, direkte aktioner, kritik, revolutionære visioner og agitation, som i årevis har søgt at angribe herredømmet. På den måde vedrører den sandsynligvis kommende retssag ikke blot de anklagede kammerater, men også ethvert individ, enhver anarkist, enhver

revolutionær, enhver som gør oprør mod den herskende orden, enhver som ikke vil underkaste sig autoriteterne og som ikke passivt vil iagttage udnyttelse og undertrykkelse. De retter sigtekornt imod forfølgelsen af autonomi gennem direkte aktion, selvorganiseret kamp, valget af forsvare og sprede anarkistiske og revolutionære ideer, og at slå sig sammen med andre rebeller på grundlag af selvorganisering og autonomi. Og ikke mindst tager de, uden tvivl, sigte på en offensiv tilgang til anarkismen, som tager individet, affinitet og uformel organiserig som sine startpunkter.

Det ville være underligt at separere den repression som i dag rammer nogle få anarkister og antiautoritære, fra den repression som er rettet mod at undertvinge (ofte præventivt) al kritik og oprør imod den etablerede orden. Ved hjælp af ’terrortrusler’, flygtningekrisen, kampagner imod kriminalitet, og åben krig, hæver statens repression sig i denne tid til nye niveauer. [...]

At forsvare sig imod det repressive fremstød som forsøger at hive nogle kammerater for retten under mistanke for terrorisme, indebærer også at forsvare mulighederne og rummet hvor vi som anarkister og antiautoritære kan handle. Vores solidaritet med de anklagede kammerater tillader os også at konfrontere den statsrepression som forsøger at paralisere al undergravende virksomhed.« ♦ oir

Følg sagen: lalime.noblogs.org

Portræt... Fortsat fra forsiden.

► grine lidt af hele denne absurditet. Husk, at politikeren altid vil tage mere, end politikeren giver; at den altid vil begrænse friheden mere end at muliggøre den; at den fedter sig ind, hvor der er allermest tørt, og hold kæft hvor den klynker på forkælet vis, når

tingene går skævt. Men så ser politikeren muligheder: så skal den ud og vinde folkets gunst; bejle til folks godmodighed, økonomiske rationalitet og forfængelighed – hvilket Messerschmidts munddiarré giver os et indblik i – og således forsøge at indgyde forræderiske ideer om f.eks. med- og selvbestemmelse hos alle dem, der

udsættes for dette fucking bavl.

Vi skal ikke bruge de fordømte politikere; de skal bruge os. Vi skal ikke være bange for dem; de skal være bange for os. De skal ikke styre vores liv; og vi skal ikke styre deres. Men politikerne opgiver sgu ikke denne styring frivilligt. De vil gerne undertrykke og kontrollere, og vi vil gerne være frie. Spørgsmålet er,

hvornår og hvordan de opdager dette faktum; vigtigt er det at slå fast, at politikerne i dén grad ikke er de eneste, som ser muligheder.

Ingen fucking politikere, og ingen grænser for vores handlinger og modstand mod disse. ♦

Fravælgeren

Når mukkerter rammer plet

Els van Daele & Herman J. Schuurman: Work is a crime • “De Moker” Group. Roofdruk Edities, 2016 (1. udgave 2013). Oversat til engelsk fra hollandsk. 87 sider. 45 kr. i Bogcaféen Halmtorvet.

I 1920ernes Holland gjorde en gruppe unge anarkister sig bemærket gennem deres angreb mod i særdeleshed arbejdet som værende en fornærmelse og ydmygelse af menneskeheden. »De Moker« gruppen – med deres manifest *Arbejde er en forbrydelse* (Work is a crime) – repræsenterede en torn i øjet på de mennesker, der både dengang troede – og i dag tror – at det lader sig gøre, at arbejde sig ud af kapitalismens jerngreb, og at man kan undskylde sig med ikke at være bevidst om arbejdet som kapitalistisk undertrykkende og umenneskeliggørende. »De Moker« (dansk: mukkerter) bestod af ca. 500 unge spredt ud over hele Holland, og de var aktive fra slutningen af 1923 til omkring sommeren 1928, hvor gruppen siden 1927 havde forandret sig betragteligt rent ideologisk og strategisk. Gennem udgivelse af et magasin af samme navn, propagerede »De Moker« ivrigt, særligt imod kapitalismen, men også militarismen fik en dolkende og eksplosiv kritik, her af Herman J. Schuurman, forfatter til *Arbejde er en forbrydelse*, med henvisning til 1. verdenskrigs stålstormende massebord:

»Vi er unge, og vi vil leve. Forstår du det, læser [...], morder! VI VIL LEVE! Læser, du tolererer alt, hvad der er umenneskeligt; læser, du kollaborerer med dette samfund som et andet får uden rygrad: læser, du tolererer det...«

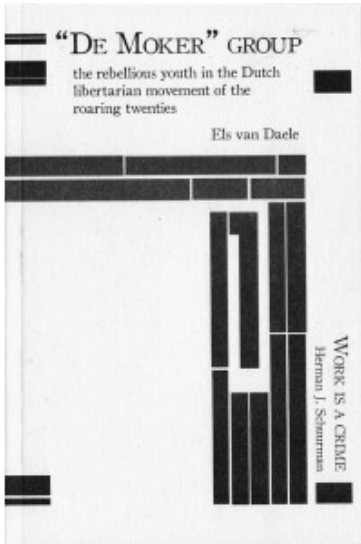
På samme tid hyldede de sabotagen, strejken og – paradoksalt nok – én enkelt type arbejde: arbejdet henimod en total destruktion af det bestående på mukkerter'sk vis.

Forfatteren Els van Daele har formået at støbe en simpel overskuelig komposition sammen med en kort intro, efterfulgt af *Arbejde er en forbrydelse*-manifestet. Herefter følger historien om »De Moker« i deres ca. 5 år lange levetid; deres forhold til andre anarkistiske grupper i Holland, forholdet mellem anti-autoritære i byerne og på landet m.m. Ovennævnte afsnit, der underholder læseren om disse aspekter er – ligesom resten af bogen – meget læselige, og ret relevante, ikke mindst fordi de i høj grad kan perspektiveres til disse tider. Den anti-autoritære revolutionære bevægelse her til lands burde eksempelvis lægge sig meget mere i brechen for at koordinere mellem hinanden, og ikke mindst intensivere fokuset på at internationalisere bevægelsen med henblik på eksplosiv udvikling, jagten på den anarkistiske grænseløshed og lovløshedens hvedebrødsdage. Men ligesom »De Moker« på mange måder var det, skal vi være påpasselige med at acceptere tiltag,

vi solidariserer os med, for så på samme tid at acceptere tiltag, der går os imod. Det er ikke nemt at stå alene, men det gør det ikke mindre nødvendigt, og alle er i sidste ende undværlige i kampen for den ultimative frihed.

Bogen er et forfriskende (ind)spark til dagens tiltrængte debat om reformerende tiltag på arbejdspladsen, arbejdets egentlige plads i det frie og antiautoritære samfund, og i det hele taget pacificerende tiltag, der i allerhøjeste grad reproducerer det bestående samfundshierarki.

Fagforeningerne skal ifølge »De Moker« ses i et kritisk lys, da de anses for at være på arbejdsgivernes side, og her må man ikke glemme den rådne, danske tradition. Det startede i 1899 med Septemberforliget, hvor det bl.a. blev slået fast at arbejdsgiveren leder og fordeler arbejdet, men den slags repressive tiltag hører ikke kun en fjern fortid til; 118 år senere – tidligere i år – besluttede fagforeningsreliten sig så igen for at stække lønslavernes handlefrihed ved at tillade en forlængelse af arbejdsugen på bossernes præmisser. De havde tilmed den frækhed at tale ned til nejsigerne med rationaliseringen, at de ’afvigende’ blot ikke var tilstrækkeligt bevidste om aftalens fordele. Absurd! Bogen om »De Moker« er

anbefalelsesværdig til dem, der ønsker at se rå kritik udforme sig uden at lægge fingre imellem; til dem, der ønsker et indblik i de antiautoritære strømninger i kølvandet på 1. verdenskrig (Holland forholdt sig neutralt), hvor fascismen så småt begyndte at tage fat i Europa; ikke mindst til dem, der hader arbejdet som vi kender det, og som i den forbindelse skal bruge nogle gode argumenter, enten til den næste evalueringssamtale med

chefen, eller til at underminere jobcentrenes og jobparathedsvurderingernes eksistens.

»Vi vil ikke destrueres af kapitalismen, derfor er kapitalismen nødt til at blive destrueret af os.« For mig summer det meget godt op, hvad De Moker forsøgte at udtrykke og udbrede i forhold til arbejdets repressive karakter. Det er i dag vigtigt, at denne kritik ikke marginaliseres i mødet med den indgroede lyst og vilje til at arbejde, som de fleste af os har. Det faktum, at kritikken er gammel gør den langt fra forældet, og hvis vi hver for sig og sammen tilmed kan gå fra at kritisere arbejdet teoretisk, til at praktisere denne kritik, er vi rigtigt godt på vej. Eller som van Daele skriver: »Fra en lille gnist kan der opstå en flamme.« ♦

Anmelderen

Unmasked musings

Speech is in no way a sufficient building of bridges between ideals and reality: actions are in order, especially when they are out of order, with or without a mask.

Finding yourself in a risk-filled situation, where beatings and arrest are a possibility, is calling for personal protection, and, among other measures taken, this can be realised by the use of masking up, thereby possibly minimising adversity. This does not necessarily mean that the mask will protect you from direct harm (discussions concerning the effect of masking up in the presence of chemical weaponry such as tear gas flourish). Nevertheless, it can still do much good for your well-being. The mask can function as a cloak of calmness when shit hits the fan, and counterproductive feelings and behaviours come knocking. In this way, the mask is acting the role of support in a situation of rupture, when the chaos that operates around you may affect you negatively – even if you are deliberately reproducing and improving this chaos. Perhaps this sounds trivial, but with a tool like masking up, you can develop your response toward any kind of oppression. It can assist you in teaching yourself to think and act clearly and rationally in anxiety-provoking situations, thereby upholding your attentiveness. However, the fear within you is not to disappear entirely, because it keeps you on edge;

keeps you detail oriented; keeps you in the now. Furthermore, fearlessness can be harmful to you and, to other people as well, depending on your choice to enter any kind of agreed-upon alliance of resistance. Needless to say, a loose cannon is only useful in its entirety when it is pointed against our enemies, and not ourselves. Conversely, at the other end of the spectrum, this fear must not overcome you either, endangering yourself and others.

The calmness mentioned above may be connected with the minimising risk of identification, which in itself works in your favour. However, masking up does not mean that you cannot be identified with certainty, and even if that was actually possible to achieve, certainty can easily become a pipe dream in the hands of the authorities. It is important to be aware of the fact that more often than not, they do not need to make a positive ID to oppress you in any way they see fit. If they feel you are who they are looking for; if they believe you to be their hunted perpetrator – then masked or not, they will come for you with everything they have. Their limitations long gone, and hypocrisy proportionally revealed. We need to be ready for this.

Resist the enchantments

When Søren Pape Poulsen, the current minister of justice of the Danish state, is calling for a self-induced unmasking of anti-authoritarian rebels with the reasoning behind it that by doing this, people stand up for their own actions, it is nothing more than a ridiculous excuse for bringing down oppression on these destructive, threatening and uncontrolled individuals. Someone like Pape Poulsen does not give two scoops of shit whether or not people stand behind their actions. He is a politician; his profession results in a *de facto* immunity. He gets off either by obeying the law as a vulgar testament to his own creation, or by disobeying it, because he knows it is possible for him to do so with impunity. Clearly, people should stand behind their own actions, but that has nothing to do with unmasking yourself in an act of liberating

destruction against any kind of authority, or against any other kind of other unjust limitation. Fighting off imprisonment and beatings, avoiding compromises and reformism, and not confusing natural born rights with statist privileges, is forever present, and it demands our individual and collective embrace.

Freedom and destruction unmasked

Masking up will not determine the everlasting need for rebellion in an authoritarian world, and not in a million years does it hide the needs and desires for life affirming fulfilment and freedom. It will never pose a deviating factor in our actions of confrontation against true adversaries such as cops, elected officials or C.E.O.'s, and, every accessory of human treason they can bring upon us, be it a cage, a domesticized animal or a cease-and-desist letter, will not go unanswered. Masking up is a choice you make, and not a precondition for any kind of insurrection. However, I will indulge myself with the following sentiment: The beauty of a naked face consisting of cutting gazes, shadowy human features and facial expressions of hope and justice, all of which are coloured in blazing flames only a stone-throw away, is something to admire and encourage – even if it is not to become a personal realisation of your own. ♦

Plee Styke Obbs

Bidrag til »Orkanen«

Vi modtager: Artikler (en A4 side, ca. 5000 anslag), læserbreve (en halv A4 side, ca. 2500 anslag), billeder, tegninger, digte o.a. Send per e-mail. Vi accepterer tekster på dansk og engelsk. **Næste nummer:** Den 6. august. **Deadline:** Den 31. juli. **Kontakt:** orkanen@riseup.net **Oplag:** 200 **Gamle numre:** orkanen.noblogs.org **Donationer:** Du kan donere penge til bladet i Bogcaféen Halmtorvet. Husk at sige, at pengene er til »Orkanen«. Bogcaféen Halmtorvet er ikke ansvarlig for udgivelsen af »Orkanen«.

Hvis vi ikke arbejder for kapitalens destruktion, arbejder vi for menneskehedens destruktion.

Det er derfor, at vi bevidst vil sabotere ethvert kapitalistisk foretagende; vi vil være en byrde for samtlige chefer. I tilfælde af at vi – den oprørske ungdom – skal arbejde, skal materialer, maskiner og produkter gøres ubrugelige. Igen og igen vil tandhjul hoppe af, stumper og stykker flyve fra skær og kiler, og det mest nødvendige værktøj vil være pist væk – vi vil dele opskrifter og metoder imellem os.

Vi vil ikke destrueres af kapitalismen, derfor er kapitalismen nødt til at blive destrueret af os.

Vi ønsker at skabe som frie individer, ikke arbejde som slaver; derfor vil vi smadre slavesystemet. Kapitalisme eksisterer udelukkende på grund af arbejdernes arbejde, og således vil vi ikke være arbejdere, men sabotere arbejdet. ♦

Uddrag af »Arbejde er en forbrydelse« fra bogen De Moker.

Contribute to “Orkanen”

We recieve: Articles (one A4 page, about 5000 keystrokes), letters (a half A4 page, 2500 keystrokes), images, poems, etc. Send by e-mail. We accept texts in Danish and English. **Next issue:** 6th of August. **Deadline:** 31th of July. **Contact:** orkanen@riseup.net **Circulation:** 200 **Old issues:** orkanen.noblogs.org **Donations:** You can give money to the newspaper in Bogcaféen Halmtorvet. Remember to say that the money is for “Orkanen”. Bogcaféen Halmtorvet is not responsible for publishing it.